Пише: Александар Павић
уторак, 10 новембар 2009 00:52

Нема тог балканског зида чије подизање Немачка није подржала од пада Берлинског зида 9. новембра 1989. године наовамо – између бивших југословенских република, између Србије и њених АВНОЈ-евских покрајина (иначе, производа система за који се сад у ЕУ држи да је једнако „тоталитаран“ као и нацистички), и између народа који живе на овом простору. Што се она више уједињавала, то је више подстицала разграђивање других – нешто стидљивије када је реч о Совјетском Савезу, али са пуном снагом и бруталношћу по питању СФР Југославије.

У распаду Југославије Немачка је учествовала са посебним гуштом историјског реваншизма. Док је Фрањо Туђман у Белој кући још увек морао да чека по ходницима не би ли добио својих пет минута са америчким председником, у Немачкој је већ био радо виђен гост. Подршка Немачке његовом пројекту била је стална и непоколебљива.

Толико је Немачка била решена да разбије послератни међудржавни консензус у Европи и Хелсиншки поредак да је чак условила и потписивање Мастришког уговора тиме да остале земље тадашње Европске заједнице признају републичке границе унутар СФРЈ као међународне. Не заборавимо да је, на пример, Велика Британија тада била против тога, а да су САД признале Туђманову Хрватску тек четири месеца касније, по избијању рата у Босни и Херцеговини, када као највећа сила нису више себи могле да дозволе да стоје по страни и допусте Немачкој да и даље намеће темпо черечења Југославије.

Бадинтерова комисија, оформљена од стране Европске заједнице, претходно је „легализовала“ рушење Хелсиншког поретка. Да је Русија била само оно што је данас, па и Кина, „мишљење“ Бадинтерове комисије би највероватније остало само то – мишљење. Но, у униполарном свету, „мишљења“ најмоћнијег и његових савезника одједном добијају снагу „права“. Што опет не значи да им треба дати и снагу брисања памћења.

Помислило би се да би новој, уједињеној Немачкој било довољно то што су се, након Дејтонског мировног споразума, бивше југословенске републике међусобно признале. Али не – остали су још и Србија и Црна Гора, а затим Косово и Метохија и Војводина. Бадинтерова комисија је одиграла своју улогу и сада је могла да буде одложена на сметлиште повијесне збиље. Јер, постајући, по великој милости – и то искреној! – Михаила Горбачова поново респектабилан члан „међународне заједнице“, тј. „најуспешнијег мировног пројекта у историји човечанства“ (како министар спољних

послова Србије воли да подвуче сваком приликом), уједињена Немачка је себи присвојила и чак „моралност“ у рушењу нових правила која су тек успостављена („демократом се називам, ерго све ми је дозвољено“). А Бадинтерова комисија је била јасна чак и у својој основној непринципијелности: само републичке границе могле су да постану међународне.

Но, ако се измисле „монструозни српски злочини“ на Косову, онда можда ни Бадинтер не важи (мада је ове јесени независна комисија ЕУ по питању грузијског рата из 2008. јасно подвукла да чак ни „хуманитарни“ разлози не могу оправдати признавање нових држава на тлу постојећих [1]). Уз то је још, разуме се, постојао и злогласни план „Поткова“ за „чишћење Косова“ од арбанашког живља, којим су немачки министар спољних послова Јошка Фишер и министар одбране Рудолф Шарпинг махали за време бомбардовања СР Југославије (још увек не довољно мале српске државе по укусу тадашњих и садашњих немачких државотворних елита). Осим што, као што је касније признао немачки генерал Локвај у својој књизи *Косовски конфликт*, тај „план“ никад није постојао. Измишљен је. Као и „масовне гробнице“ на стадиону у Приштини о којима је фантазирао Шарпинг. Као и цео повод за први ратни ангажман немачких оружаних снага ван Немачке после капитулације нациста 9. маја 1945. (А, кад смо већ у ваздуху изнад Југославије, помислили су у седишту садашњег Луфтвафеа, зашто не обавити још један посао за - блиску - будућност и порушити мостове на рекама између Војводине и остатка Србије?)

Знали су немачки официри на окупираном Косову 2004. да се спрема нови погром против остатака популације која је процентуално износила 95,9 одсто 1455. године, према првим турским дефтерима, тј. пописима на новоосвојеним територијама. Знали су и, очигледно, тихо одобравали. И, да није било још увек наивних Американаца на лицу места, који су, искрено верујући у све пропагандне измишљотине које су им о Србима претходних година сервиране, такође веровали да су дошли у истинску мировну мисију, питање је како би Срби на Косову и Метохији преживали тај 17. март. Дакле, и ту је срећа у несрећи што су Американци, а не Немци, диктирали темпо даљег уништавања ових простора.

Мање од 17 година после очигледно привременог наметања бадинтеровске архитектуре простору бивше Југославије, почетком 2008, Немачка је била у редовима „најпрвијих“ који су признали нову творевину звану „Косова“. Не, Бадинтер више не важи, нова, снажна, уједињена Немачка нема времена за чекање. Уз то, у Авганистану још има сватовских поворки које треба бомбардовати – опет, у име „мира“, „демократије“ и других синтентичких будалаштина које вређају интелигенцију бар оних који прате раст производње опијумског мака у тој земљи откако је кренула њена „демократизација“.

Као што је вређала интелигенцију и викенд-приредба у Сава центру поводом годишњице пада Берлинског зида. Да је та манифестација стварно желела да буде релевантна и конструктивна, могао је да се напише и на сцену постави кратак комад који би говорио о томе како је свет истински могао да изгледа после пада Берлинског зида – само да је немачка државна елита то желела (част изузецима попут Вилија Вимера и Хелмута Шмита, последњег немачког државника). Расформирање НАТО-а одмах након расформирања Варшавског пакта. Европска заједница предвођена васкрслом Немачком, баштиницом Гетеа, Бетовена и Дирера, која отворено и конкретно нуди пријем целовитој СФРЈ, и која, у одсуству тога подржава промене њених граница само уз међусобни, мирни договор, колико год требало да се о томе преговара. [2] Нова Немачка као „силница“ (да употребимо и један добар Туђманов израз) ере новог мира и разумевања у Европи, земља која тежином свог историјског искуства може да зрачи довољно убедљивим ауторитетом да постане истински фактор мира и разумевања међу народима Европе.

Било би кратко и ефектно. Побрало би праве, искрене аплаузе и у Београду и широм Србије. И у том контексту је садашњи председник Србије и могао да одржи свој говор о „падању берлинских зидова на Балкану“. У контексту још једног немачког кајања – па можда чак и новог почетка. Срби би сигурно били спремни да опросте. Али не (а постојао је и ризик да немачки амбасадор можда не би тако задовољно аплаудирао). Уместо тога, Немачка ће наставити по старом, и сада подржавати и постепено подржављење Војводине, управљајући „регионализацијом“ из регионалног Улма, идејног центра будуће Дунавске регије. Да, Немачка јесте за „Србију у Европи“. Али додатно распарчану. [3] На коленима. И вероватно не пре продаје српског Телекома Дојче телекому. Да ли је то темељ икаквог, осим ропског односа?

Немачка је, до 1945, поседовала једну битну врлину – с њом си јавно и отворено знао на чему си. И то је завређивало поштовање, без обзира на намере и режим. Исто би важило и данас. Боље Немачка као искрени непријатељ него неискрени „евро-пријатељ“. Нека бар падну зидови неискрености. И то би био неки почетак. Ево, кренувши од себе, могу рећи да је Немачка према Србији све само не пријатељ током последње две деценије. Ценим немачки народ, ако не и део његове неискрене елите, довољно да то могу да кажем сасвим отворено.

---

[1] „Међународно право не признаје право на једнострано стварање нове државе на основу начела самоопредељења изван колонијалног контекста и апартхејда. Ванредно

прихватање сецесије под условима попут геноцида до сад није наишло на опште прихватање.... Ово се такође односи и на процес распада државе, онако како се може говорити о Грузији након распада Совјетског Савеза. Према надмоћно прихваћеном *uti possidetis* начелу, само бивше конститутивне републике попут Грузије, али не и територијалне подјединице попут Јужне Осетије и Абхазије добијају независност у случају распада већег ентитета попут Совјетског Савеза. Стога, Јужна Осетија није имала право отцепљења од Грузије, а исто важи и за Абхазију, већином због истих разлога. Признање отцепљених ентитета попут Абхазије и Јужне Осетије од стране треће земље је стога противно међународном праву, у смислу незаконитог мешања у суверенитет и територијални интегритет земље о којој се ради, тј. Грузије. То је противно начелу Завршног акта из Хелсинкија, у коме се каже: 'државе-учеснице ће међусобно поштовати своју суверену једнакост и индивидуалност, као и сва права која произилазе из која су обухваћена њиховим суверенитетом, што се посебно односи на право сваке државе на јуридицијалну једнакост, територијални интегритет и слободу и политичку независност." Independent International Fact-Finding Mission on the Conflict in Georgia, http://www.ceiig.ch/Report.html

[2] Уместо тога, како је бивши амерички амбасадор у СФРЈ Ворен Зимерман касније пренео америчком листу *Њујоркер*, говорећи о мировној конференцији о Југославији у Хагу, из октобра 1991: „Касније смо установили да је Геншер био у свакодневном контакту са хрватским министром спољних послова. Он је подстрекивао Хрвате да напусте федерацију и прогласе независност, док смо ми и наши савезници покушавали да искујемо заједнички приступ."

[3] Да подсетимо не само немачке већ и остале ЕУ званичнике на речи њихове сопствене комисије следећи пут када буду стизале нова „упутства" везана за Војводину – а можда и неке нове пунктове „децентрализације и регионализације": „Политички концепти и гледишта, попут привилегованих интересних сфера или било какво друго полагање права на било каква посебна права мешања у унутрашње или спољне послове других земаља, неспојиви су са међународним правом. Они су опасни по међународни мир и стабилност, и неспојиви са пријатељским односима између држава. Њих треба одбацити." Independent International Fact-Finding Mission on the Conflict in Georgia, Vol I, стр. 36.